

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

grè cum tranquillitate perficiantur : Quod si noluerit, rogamus vos per authoritatem Romanae ecclesiae, cui nos committimus, & per honorem regni, nè super nos & fideles nostros veniatis: quia manifestum est, eum nõ diuina legis zelo, vel Romanae ecclesiae dilectione, sed concupiscentia regni, patre iniuste priuato, hoc incepisse: apud quem si interpellatio vestra, nullaq; alia interuentio, ad praesens prodesse poterit, appellamus Rom. pontificem, & sanctam Romanam sedem & ecclesiam. Ponendũ fuit in sua forma literarũ exemplar ad fidem.

CAPVT XXIII.

POST lectas coram multitudine, tam has, quàm alias literas, parum verbis, nihil autem intentione à prioribus discrepantes, quas ad filium Hēricum regem dedit, Rex ex primatum consilio legationem vicariã patri remisit: quam tamen prius promulgari, per Magdeburgensem archiepiscopum Henricum iussit: & hoc factò, suorum in se animos valdè confirmauit. Erant autem mandata huiuscemodi: Post inueteratam circiter annos quadraginta discissionem Imperij Romani, quæ tam diuinis, quàm humanas iam penè leges aboleuit, & exceptis mortibus omnimodis, sacrilegijs, periurijs, rapinis, & incendijs, ipsum regem nostrum non tantum in solitudinem, sed etiam ad apostasiam à catholica fide, suæ in ipsum paganismum propemodum redegit: respiciente tandem ecclesiam suam diuina clementia, nos eiusdem Christi sponsæ filij, per Spiritum sanctũ in vnitatem fidei æquanimis, respuimus ipsum incorrigibile schismatũ illorũ caput, Henricũ scilicet quoddam Imperatorẽ, zelo Dei & apostolicæ fidei obediẽtia abdicauimus, catholicũ nobis, licet ipsius de semine natũ regẽ elegimus: cuius regni principiũ, sui finẽ esse cõspiciens, etiã

X 4 ipse

ipse tanquam voluntarius, sed ut eius iam fatentur
 terra, nimis inuitus collaudauit, regalia reddidit, curam
 cum regno nostrae fidei lachrymando commisit: de reli-
 quo nullam se regni pompam, sed animam suam medelam
 quaesitum spondit. At nunc ecce pristinis se reddens
 tergiversationibus, prauidicium se passum per terrarum
 orbem conuenitur: Gallorum, Anglorum, Danorum,
 ceterarumque finitimarum gentium gladios cordibus no-
 stris insigere meditatur: Super illatis iniurijs recupera-
 re sibi iustitiam precatur: Consilijs quoque nostris se
 promptum decetero obedire pollicetur: Re autem uera
 solitis argumentis castra haec Domini dispergere, Chri-
 sti exercitum exarmare conatur: & ut in propatulo est,
 vineam Domini, quae iam florescere coepit, tam per se,
 singularem utique feram, denud depascere, quam per
 vulpes, homines dolosos, demoliri: ac per sacrilegia se-
 cerdotum Belial anathemati reciduo reddere, immo
 quod dictu quoque nefas est, Christum iam in ecclesia
 sua resurgentem, in omnium cordibus iterum crucifige-
 re cotendit. Quapropter placet tam regi quam uniuersis
 regni principibus, immo cuncto exercitui orthodoxo,
 quod senior ille, ne uilla pateat illi aduersum nos in-
 querola, quacumque elegerit securitate, quacumque mu-
 luerit statione, coram praesente senatu simul & populo
 causam suam agat, iustitiam suscipiat, eamque reddat,
 quatenus ab ortu schismatis omnibus seditionum causis,
 ac si nil iam inde fuerit diffinitum, undique discussis, tam
 filio quam patri sua cuique iustitia respondeat, ecclesia
 uero status, non ut ipse more suo proponit, post longas in-
 ducias, sed in praesentiarum his controuersijs diremptis
 desinat vacillare.